

4. udvalg (spørgsmål vedrørende for- mynderskabsordningen): Dr. S. Perez-Perez (Venezuela).

5. udvalg (administrations- og budget- spørgsmål): A. Khalidy (Iraq).

6. udvalg (juridiske spørgsmål): Dr. J. Katz-Suchy (Polen).

Præsidenten for forsamlingen, de 7 vice- præsidenter samt hovedudvalgenes for-

mænd udgør den såkaldte „General Com- mittee“.

Den endelige dagsorden, som godkendtes af forsamlingen den 17. september 1953, omfattede 72 punkter, hvortil i forsam- lingens løb kom yderligere 2 punkter. Den samlede dagsorden findes gengivet som bilag 1.

IV. Generaldebatten.

Generaldebatten åbnedes den 17. sep- tember 1953 med en tale af den amerikanske udenrigsminister John Foster Dulles, og debatten sluttedes den 29. september 1953, efter at ialt 44 talere havde haft ordet. Blandt de holdte taler bør særlig fremhæves de udtalelser, der fremsattes af delegationsformændene fra Amerikas For- enede Stater, Sovjetunionen, Sverige, Stor- britannien, Island og Frankrig.

Den amerikanske udenrigsministers tale bragte ikke nye forslag til løsning af kon- flikten mellem øst og vest frem på FNs bord, men formede sig som en i rolige og afdæmpede vendinger holdt appel til Sov- jetunionens ledere om igennem handlinger at bevise de ofte gentagne forsikringer om Sovjetunionens ønske om, at den kommunistiske og den ikke-kommunistiske del af verden må bestå fredeligt side om side. Et sådant bevis kunne gives på flere må- der. Som de vigtigste eksempler henviste den amerikanske udenrigsminister til Korea, Indokina, Tyskland, Østrig og de østeuro- pæiske lande.

For Koreas vedkommende udtalte han, at de fra Kina og Nordkorea modtagne svar på FNs forslag om afholdelse af en politisk konference var udtryk for en for- halingstaktik og fremkaldte tvivl om, hvor- vidt man fra kommunistisk side virke- lig ønskede at overholde våbenstilstands- overenskomsten, at trække tropperne til- bage fra Korea og at skabe et forenet og uafhængigt Korea.

Mr. Foster Dulles udtalte med hensyn til Tysklands fremtid, at det sovjetrussiske folk ligesom det franske folk havde et

legitimt krav på sikkerhed mod, at Hitler- regimets angreb gentages. Oprettelsen af det europæiske forsvarsfællesskab (EDC) tilsigtede imidlertid netop dette formål ved at smelte de tyske styrker sammen med styrker fra ikke aggressive europæiske stater. De tre vestlige allierede havde derfor atter foreslået et møde med Sovjetunionen med henblik på at gennemføre Tysklands genforening — et forslag, der hidtil ikke var blevet besvaret.

Også Østrig kunne blive en prøvesten for Sovjets påståede ønske om international afspænding, og de tre vestlige-okkupations- magter havde derfor foreslået Sovjetuni- onen at afholde et udenrigsministermøde til afslutning af en fredstraktat med Østrig.

Til slut kom den amerikanske udenrigs- minister ind på nedrustningsproblemet og udtalte, at den i dag herskende mistænk- somhed måske gør det umuligt endeligt at løse dette problem, men efter amerikansk opfattelse betød dette dog ikke, at opgaven burde opgives eller udsættes. Der var et betydeligt teknisk arbejde, som nødven- digvis måtte gøres, og som kunne gøres allerede nu. De amerikanske nedrustnings- forslag kunne meget vel erstattes af andre — men kun under forudsætning af, at disse indeholdt bestemmelser, der gav effektiv mulighed for at sikre, at de blev overholdt af alle nationer.

Sovjetunionens udenrigsminister Andrej Vishinskijs tale indeholdt heller ikke nye forslag til løsning af øst-vestkonflikten, men formede sig som en almindelig gennemgang og gentagelse af Sovjetunionens udenrigs- politiske standpunkter.